

Zgodovina nastanka ACA – Adult Children of Alcoholics

Štirje izmed petih mladih »diplomantov« programa Alateen so se proti koncu leta 1976 oz. na začetku leta 1977 pridružili programu Al-Anon, različici programa Alateen namenjenega odraslim. V Alateenu so raziskovali vplivanje staršev alkoholikov in staršev so-alkoholikov na njihova življenja, prav tako pa tudi posledice odraščanja v alkoholični družini.

Po pridružitvi Al-Anonu so se nenadoma soočili s konceptom »naučiti se spokojno živeti v disfunkcionalnih okoliščinah«. Samo ugibamo lahko o notranjem nemiru, ki ga je to vodilo povzročilo v teh mladih odraslih, da niti ne omenjamo njihovega strahu pred razočaranjem starševskih figur okrog njih v Al-Anonu.

V programu Alateen so se naučili poskrbeti za svoje potrebe. Tako so sedaj oblikovali svojo lastno Al-Anon skupino, ki so jo poimenovali »Upanje za odrasle otroke alkoholikov«. Srečanja v Smithersovi stavbi na Manhattnu so začeli in končali kot v Al-Anonu, vse ostalo pa so opustili.

V istem obdobju se je nek starejši član Al-Anona in AA posvetil preučevanju vpliva njegove »daljne preteklosti«, ko je odraščal v alkoholični družini, na njegovo odraslo življenje. Tony A. je bil star okrog 50 let. Cindy, članica Upanja za odrasle otroke, ga je slišala govoriti in ga povabila kot gostujočega govornca v njihovo skupino. Tony je prišel na srečanje in podelil svojo izkušnjo, moč in upanje prav zaradi značilnosti, ki jih je imel kot odrasla oseba zaradi odraščanja v alkoholični družini. Alateen diplomanti so bili v svojih zgodnjih dvajsetih, medtem ko je imel Tony pol stoletja. Kljub temu so razlike med njimi zaradi enakih izkušenj in občutkov splahnele. Razliko v letih so presegle solze, smeh in občutek pripadnosti. Mladi so se identificirali s Tonyjem in tako je ostal v njihovi skupini. Kljub pričakovanju naraščanja števila članov, se je po šestih ali sedmih mesecih srečanje skrčilo na vsega tri ali štiri udeležence. Srečanja naj bi se tako končala. Tonyja je tedaj nekaj mogočnega spodbudilo, da je povabil člane AA v njihovo malo skupino. Navsezadnje so imeli nekateri od njih tudi starše alkoholike, mar ne?

Naslednji teden je na srečanje prišlo 17 članov AA. Na naslednjem srečanju je bilo 50 ljudi. Na naslednjem pa že preko 100 članov AA. Tudi nekoliko radikalni Al-Anon je zelo pomagal po nekaj zelo dobrih prijateljih. Skupina je bila tako postala ustaljena. Nekaj članov je organiziralo dodatno srečanje v cerkvi Sv. Janeza Krstnika. To drugo srečanje pod imenom »Generacije« je vodil Tony. Tony se je v istem času udeleževal tudi srečanj »Upanje za odrasle otroke alkoholikov«.

»Generacije« niso bile pridružene nobeni organizaciji. Približno šest mesecev so delovali brez formalne oblike. Člani skupine so Tonyja močno spodbujali, naj nekaj ukrene – uredi, uzakoni – karkoli, da se le ustanovi uradna skupina. Tony je že naslednje jutro pričel z delom in v dveh urah spisal 13 značilnosti tovarišije. O tej izkušnji je povedal: »Bilo je, kot bi po meni zapisoval Nekdo Drug«.

Tony je delal blizu Chris, ki se je ponudila, da natipka besedilo, in tako ji ga je dal v pregled, nato pa je Chris natipkala 13 značilnosti. Tony se je nato spomnil, da je pozabil dodati tisti mali odlomek o strahu, vendar si je rekel: »Ne, nikoli ne bodo 'priznali' strahu. Vznemirjenje. Da, tako bo bolje. Vznemirjenje – to bodo sprejeli.«

Tony je spisal »značilnosti«. Prav tako je spisal »rešitev«. Chris je predelala besedilo rešitve (besede kot npr. BOG so postale on/ona/ono). Ko je Tony na naslednjem srečanju prebral značilnosti, je edem

izmed članov – Barry – vzkliknil: »Hej, saj to je moj seznam perila!« Odtlej so list z značilnostmi imenovali »Seznam perila«.

To je bil uradni začetek ACA (ACoA). Nihče se ne spominja točnega datuma tega obetavnega dogodka, vendar kdo bi pričakoval, da bodo ti skromni začetki postali svetovno gibanje za preprečevanje zlorab otrok v domačem okolju, od znotraj?

»Ko smo pričeli,« je rekel Tony, »je bil med nami čudovit občutek medsebojne ljubezni, sočutja in razumevanja.«

Na srečanjih »Generacije« so poskusili z izvajanjem korakov po načelih AA, vendar je večina prvih članov čutila, da se ti koraki ne nanašajo nanje.

Nekje v tem času je gospa iz Houstona, ki je bila na obisku, prosila za kopijo Seznama perila. Odnosla ga je v Texas, da bi tam začela s srečanjem. Gospod po imenu Jack E. se je selil v Kalifornijo. Potem je bila tam še gospa iz Švice...

Nekega večera konec leta 1979 oz. na začetku leta 1980 sta dve gospe po koncu srečanju Generacije pristopili k Tonyju. Bili sta iz glavnega urada Al-Anona in sta povabili skupino Generacija k pridružitvi skupini Al-Anon. Edina resna zahteva je bila, da opustijo uporabo Seznama perila. Skupina Generacija je bila enoglasna, da ne bo prenehala z uporabo njihovega Seznama perila. To je bil začetek oddaljevanja od Al-Anona.

Leta 1979 je bil v Newsweeku objavljen članek o Claudii Black, Dr. Stephanie Brown in Sharon Wegscheider (sedaj Wegscheider-Cruse). To je bila prva nacionalna objava o tem, da družinska dinamika v alkoholični družini lahko povzroča in je povzročila doživljenjske disfunkcionalne vzorce vedenja. V osnovi je bil članek drugi kos ACA literature. Preko dnevnih pogovornih oddaj so ljudje močno sprejeli koncept vplivanja družinske dinamike na duševno zdravje in tako se je literatura o tem razmahnila tudi izven programa.

Ljudje iz AA so Tonyja v tem času dojemali kot rahlo norega. Zgledalo je, da zagovarja ločitev od korakov AA. V letih 1978 ali 1979 je ob pomoči Dona D. napisal nekaj korakov, za katere je menil, da bodo bolj po meri žrtvam zlorab. Ti koraki so posameznike spodbujali k opravljanju inventure staršev in predajanju samopomilovanju zaradi vloge žrtve (sedaj govorimo o »žalovanju«). Tony ni videl logike v ideji »povrnjeno duševno zdravje«, saj povrniti pomeni dobiti nazaj nekaj, kar smo že imeli in glede na to, da izhajamo iz bolnih domov, sploh nikoli nismo imeli duševnega zdravja.

Ker je bil Tony tudi član AA - kar pojasni tistih 100 prijateljev, ki so rešili in ustanovili srečanje Upanje za odrasle otroke – je menil, da 12 tradicij AA omejuje ta program. Nikoli ni videl smisla v uporabi AA tradicij pri Odraslih otrocih.

Prav tako ni mislil, da je anonimnost v ACA enako pomembna kot v AA. »Anonimnost je pomembna zato, da ne govorimo o drugih članih in njihovih zgodbah,« je rekel. »Menim, da je osebna anonimnost lahko kadarkoli prekinjena – v medijih, na radiu, itd. Konec koncev je lahko anonimnost prej bolna kot pa zdrava družinska skrivnost.«

Tony je pričel čutiti, da je postavljen kot avtoriteta za to področje, česar pa si nikoli ni želel: »Groza me je bilo avtoritet in postati avtoriteta. Avtoriteta je zame lahko le storilec nasilnega dejanja.« Prav tako se je bal vpliva vse te pozornosti na njegovo okrevanje. Zato se ni več udeleževal srečanj in ostajal oddaljen od programa. Ko se je vrnil na obisk, je šepet preletel dvorano srečanja. Bil je opojen občutek, vendar je bil zaskrbljen za lastno okrevanje, pa tudi zaradi programa, ki ima posameznike »boljše od« drugih. Ni se zdelo prav. Tako je leta 1981 opustil srečanja in se medtem udeleževal Al-Anon programa.

Ko je leta 1981 zapustil New York, so nekatere članice skupine »Upanje za otroke ACA« formalno prosile Al-Anon, naj prevzame obliko in literaturo ACA/ACoA. Tako danes obstajajo srečanja ACoA v Al-Anonu, ki niso pridružena ACA organizaciji .

Ko se je Tony preselil na Florido, so ga prosili, naj začne s torkovimi ACoA srečanji v Bethesda-by-the-Sea. Pred tem je že začel s srečanji v tem okolju, a obdržalo se je to srečanje. Nato je vzkliklo še eno srečanje v Delrayju, naslednje v Sarasoti, potem eno spodaj v Keysu, sledil je Orlando...

Leta 1985 je Tony prejel telefonski klic ACA člana Martyja S. iz Kalifornije. Očitno je nekdo drug prevzel zasluge za »seznam perila«. Marty je spodbujal Tonyja naj opusti anonimnost in prevzame vlogo ustanovitelja ACA programa. Tony se sicer nikoli ni izrekel za ustanovitelja ACA programa, namesto tega pa je sprejel ime so-ustanovitelja, zasluge pa je pripisal štirim od petih članov izvirnega srečanja »Upanje za odrasle otroke«. Vendar je on tisti, ki je spisal izvirne značilnosti, ki definirajo našo tovarišijo.

Tony A., nekdanji borzni posrednik v New Yorku, je svetoval revežem v istem času, ko je opravljal delo borznega posrednika na Floridi. Leta 1988 se je zaposlil v Palm Beach inštitutu in začel pisati knjigo Seznam perila, ki je bila leta 1991 objavljena izven programa ACA.

Ko se je ACoA začel, nisem pričakoval da bo postal svetovni program. Takrat smo se trudili ohranjati naše malo srečanje. Prvikrat se mi je zazdelo, da ima ACoA program nacionalne ali internacionalne možnosti, ko je Barry omenil avtorske pravice »seznama perila«. On je to predvidel, jaz nikoli. V tistem času sem menil, da naj bo »seznam perila« anonimen in ga nisem nikoli avtorsko zaščitil.

Koncept »odrasli otrok« je prišel iz Alateena, kjer so začeli s srečanji »Upanje za odrasle otroke alkoholikov«. Izvirni člani naše tovarišije, ki so imeli več kot 18 let, so bili odrasli, a so kot otroci odraščali v alkoholičnih družinah. »Odrasli otrok« prav tako pomeni, da se v soočenju vrnemo na stopnjo našega otroštva.

Sestavljen sem iz treh delov: Višje Sile, sebe in Malega Tonyja. Ljubiti moram Malega Tonyja, mojega notranjega otroka, če se hočem kdaj združiti z Bogom. Mali Tony je moja povezava z Bogom. To sem se naučil iz havajskega kahuna nauka. Nekaj mesecev zatem sem slišal o začetkih dela z »notranjim otrokom« v terapevtskih skupnostih.

Ne čutim se usposobljenega za nagovarjanje organizacij. Ko smo pričeli s srečanjem »Generacije«, je bilo to anti-organizacija. Upam, da bo ACA nadaljevala s politiko odprte literature. Moja želja za tovarišijo je uporaba izvirnega »seznama perila« in novih ACoA korakov iz leta 1990, zapisanih v moji knjigi za žrtve, kot smo mi.

Ta program govori o tem, kako se učiti ljubiti sebe in nato druge brezpogojno. Nismo v povezavi z Bogom, če tega ne počnemo. Zaupanje mora postati proces in ljubezen je proces. Ko lahko zaupam sebi in se ljubim, lahko zaupam drugim in jih ljubim.

Mislím, da bi morali postati kot majhni otroci. Občutki so duhovna pot avanture spoznavanja Boga. Naš cilj je BOG.